

Markó Béla

Balázs kertje

Szulyovszky Sarolta illusztrációival

BOOKART

Csíkszereda 2009

Ilyen nagy sáska?

Ajtónk előtt félaraszos sáska,
kinyitjuk, s már jönne be a házba,
meglendíti nagy halványzöld csápját,
s úgy tesz, mintha éppen reá várnánk.

Ily nagy sáskát még sohasem láttunk,
de nekünk nem sáskaház a házunk,
nyakoncsípjük, kitesszük a fűbe,
s onnan figyel most egyhelyben ülve.

Jártak nálunk hangyák, tücskök, lepkék,
mégis furcsa nekem az új vendég,
csak néz, s szörnyű gyanú támad bennem:
lehet, hogy egy marslakót kitettem?

Balázs kertje

Kicsi a mi kertünk,
nagy az ég fölötte,
itt a Göncöl-szekér,
itt jár körbe-körbe,

a Vacsoracsillag
itt nálunk vacsorál,
s esténként a hold is
mindig idetalál,

ragyog a mindenség
épp a házunk felett,
itt van minden csillag,
itt világít neked.

Gazdagok vagyunk mi

Van rigónk és cinkénk,
varjúk és verebünk,
tücskünk, hangyánk, lepkénk,
van vagyonunk nekünk,

van füttyünk egy zsákkal,
s tücsökcirpelésünk
egy teli kosárral,
lassan el se férünk,

van csiripelésünk,
van csivitelésünk,
lepkesuhogásunk,
darázs-zsörtölésünk,

varjúkárogásunk
van vagy hat ládával,
kutyaugatásunk
három tarisznyával,

teli van a padlás,
teli van a pince,
senkinek sincs ilyen
tömérdék sok kincse,

nem vagyunk irigyek,
jut is, de marad is,
minden kedves szomszéd
gazdag lesz maga is,

zümmögést, brekegést,
füttyögést, cincogást,
adunk nekik kölcsön
egy láda károgást,

s ha besötétedik,
kincsünk összeszedjük,
füttyel teli zsákunk
száját jól bekötjük,

de mikor lefekszünk,
kosarunk felborul,
s a tücsökcirpelés
a kertben szétgurul...

Nyári ijedelem

Lúdbőrösek a fák
a szélről,
meghókölnék hideg
kezetől,

nagyokat fúj egy-egy
bokorra,
s mind földre bújnak szív-
dobogva,

karmol a szél, mint egy
nagy macska,
de ennyi csak, nem ő
a gazda,

ő csak ijesztget, majd
kacagva
szakad az eső a
nyakadba.

Angyalok a szekéren

A Nagy Göncöl szekérre
tíz angyal is felülhet,
jó nagyokat kacagnak,
vajon minek örülnek?

A Tejúton robognak,
hátra-hátra pislantnak,
utánuk a Kis Göncöl,
ott is angyalok vannak.

Versenyeznek egymással,
s kurjongatnak nagy hangon,
mégsem tudom, hogy ki nyer,
mert addigra elalszom.

Téli kosztosok

Összevesztem a cinkével,
hogy a ház körül mit kémlel,
menjen inkább a dolgára,
ne csak várjon a morzsára.

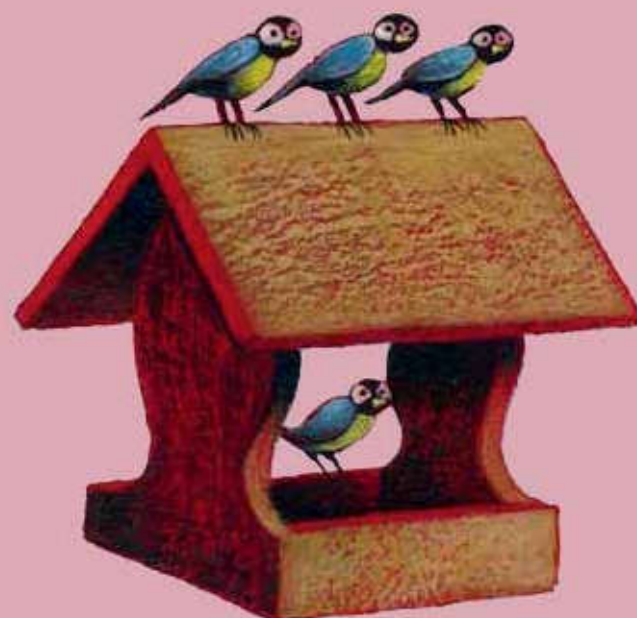
Elkergettem a verebet,
hogy kunyerált már eleget,
s míg zörgeti az ablakot,
se élhetek, se alhatok.

Elővettem a kisrigót,
hogy kapott magot tíz kilót,
de neki mégsem volt elég,
kérdi, hogy mikor lesz ebéd.

Jól leszidtam a kisnyulat,
hogy éjjel-nappal itt mulat,
összerágja a fák törzsét,
s kéri a káposztatorzsát.

Mérges a cinke s a veréb:
Hát ez meg miféle beszéd?
Rázza a nyuszi is a fát,
s rigónk is felhúzza magát:

“Ne veszekedj te mivelünk,
nem te vagy a mi emberünk,
megígérte nekünk Balázs,
hogy mindig jut egy-két falás!”

Száz mázsa hó

Van hó a kertünkben
száz mázsa,
vagyis száz hóember
álcázva.

Itt bújkál mind a száz
minálunk,
nagy kérdés, hogy most mit
csinálunk.

Kellene seprű vagy
száz darab,
legyen mit százan ők
rázzanak.

Kellene hozzá még
száz sapka,
de kinek van ennyi
fazeka?

Száz seprű, száz fazék,
száz murok?
Ettől én tényleg ki-
borulok!

Hát inkább készítek
csak egyet,
s engedem rejtőzni
a többi kilencven-
kilencet.

